

lade sig høre — jeg ved ikke, om det er berettiget. Men ingen vil dog kunne nægte, at af langt større Betydning end, hvorledes det ærede Medlem Hr. P. Munch — endsige det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen — ser paa vore Forhold, af langt større Betydning end, hvordan de ser paa Folkeforbund og Neutralitet, er det dog, hvorledes de ledende Statsmænd i Udlandet ser paa disse Forhold. Selve dette Punkt er saa afgørende for os, at det maa bringes paa det rene.

Af de Udtalelser, der allerede er fremkommet, fremgaar det, at ingen af disse Indberetninger kan tages til Støtte for Afrustningsforslaget, men at flere gaar stærkt derimod. Jeg vil sige som min ubetingede Mening, at det er ganske uforsvarligt at forholde den danske Rigsdag, der staar med Ansvaret for disse Afgørelser, noget, der kan tjene til at belyse Spørgsmaalet, og det er ganske ligeegyldigt, om man paa Forhaand er overbevist om, at det ærede Medlem Hr. P. Munch og hans Parti og det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen og hans Parti vil være aldeles upaavirkelige af disse Ting — det er jeg fuldkommen paa det rene med —, thi der er jo andre i Landet, for hvem Resultatet af disse Indberetninger kan have meget stor Betydning. Hvorfor skal Rigsdagen stemme i Blinde? Har vi ikke under Krigen holdt fortrolige Møder, maa jeg spørge, paa et Tidspunkt, da der var Fare for Danmark? Da kunde det være Knald eller Fald, og da drejede det sig om Hemmeligheder, som var virkelige Hemmeligheder. Nu, under en dyb Fred — forhaabentlig — drejer det sig om, hvordan man fra Udlandet ser paa Danmarks Forhold. Det ærede Medlem Hr. P. Munch gjorde sig al mulig Umage for at oplyse, at det ikke spillede nogen stor Rolle for Udlandet, hvordan vi indrettede os. Jeg tror, han tager ganske fejl i dette Spørgsmaal; Udlandet tillægger slet ikke Spørgsmaalet om Danmarks Stilling og om Danmarks fremtidige Situation under en europæisk Krig ringe Betydning.

Naar vi har kunnet gøre noget saadant under Krigen, hvorfor skulde vi saa ikke kunne gøre det nu? Baade Hensyn til selve Sagen og det forekommer mig ogsaa Hensyn til den danske Rigsdags Værdighed kræver, at de, der skal stemme og have Ansvaret for deres Stemmeafgivning i denne for Landet saa enestaaende vigtige Sag, har den Pligt at forlange de Oplysninger, der kan fremskaffes, og som kan have Betydning for deres og for Befolkningens Stilling. Thi ogsaa Befolkningen maa i Hovedtrækkene

sættes ind i de Oplysninger, man kan skaffe sig om Udlandets Syn paa disse Forhold. Derfor beklager jeg, at det hele er fremkommet paa den Maade. Jeg ved ikke, hvor megen Skyld den højtærede Forsvarsminister har — det kan være, han er helt uden Skyld — i, at det er fremkommet paa den Maade med det bekendte Interview, men det har virket vildledende paa Befolkningen, og det er noget, som maa redresseres.

Jeg kan paa ingen Maade anerkende, at det er tilstrækkeligt, at man under strengt Tavshedslofte sætter enkelte af Rigsdagens Medlemmer ind i Situationen. Jeg mindes meget vel, hvorledes det gik i 1916, da vi solgte Vestindien, og da det som en dyb Hemmelighed var betroet nogle forinden, men de maatte ikke fortælle det videre. Den almindelige Befolkning blev vildledt, det blev dementeret officielt af en Minister, at der var saadanne Salgsforhandlinger. Partiformændene vidste, at det var Usandhed, men turde ikke fortælle det, og Befolkningen blev vildledt. Vi skal ikke have Befolkningen vildledt her i Spørgsmaalet om Ordningen af Danmarks Forsvar.

For det foreliggende Forslag har man paaberaabt sig Locarno-Traktaterne og den Tryghedsfølelse, som de skulde have skabt ude i Europa. Det er vist ikke værd at regne alt for sikkert med denne Tryghedsfølelse, og det er i hvert Fald givet, at disse Locarno-Traktater ikke kan anføres som Argument for det Forslag, der foreligger her. Udtalelserne i Locarno-Traktaterne taler tværtimod afgjort imod, at vi skrider til en isoleret Nedrustning. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne læse et Par ganske korte Citater af disse Locarno-Overenskomster. Der siges i Slutningsakten af Locarno-Traktaten af de underskrivende Magter om disse Traktaters Betydning, at det er deres Overbevisning, at de ved at styrke Freden og Sikkerheden i Europa paa virksom Maade vil paaskynde den i Folkeforbundsaktens Artikel 8 omhandlede Nedrustning. De forpligter sig til at yde deres oprigtige Bistand til de Arbejder, som Folkeforbundet allerede har udført med Hensyn til Nedrustning, og til *ved en almindelig Forstaaelse* at søge denne ført ud i Livet. Altsaa, en Udtalelse fra samtlige Signatarmagter, som gaar ud paa, at det, de vil arbejde paa, er en Nedrustning efter fælles Forstaaelse overensstemmende med Artikel 8. Dette taler da saa afgjort ikke for vore isolerede Nedrustningsplaner, som det tværtimod taler derimod. Og i den Udtalelse, jeg nævnte før, i Skrivelsen til Tyskland om Folkeforbundspagten Artikel 16,